

"Llenguatge arriscat", per Josep Mª Solà

Dg, 26/06/2011 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

En la festivitat del cos i la sang del Senyor, el Corpus, que se celebra avui, el teòleg Josep Mª Solà ens fa noitar que el llenguatge agoserat de Jesús, l'abast de l'expressió "Jo sóc" i un punt de contacte amb els sinòptics són les tres qüestions que es tracten en el comentari d'aquest petit fragment de l'evangeli de Joan que es llegeix avui.

LLENGUATGE ARRISCAT

Si per qualsevol jueu pietós i observant de la LLei tocar un cadàver era motiu per contraure la impuresa ritual, tal com prescriu el llibre dels Nombres: " Qui toqui un cadàver humà quedarà ritualment impur durant set dies" (Nm 19,11), molt més greu havia ser menjar carn d'un cadàver. El que diem mostra la densitat impactant de les paraules de Jesús, que recull el text de l'evangeli (Jn 6, 51-58) de la festivitat del Cos i la Sang del Senyor: "Si no mengeu la carn del Fill de l'home... no teniu vida en vosaltres" . Un impacte semblant causaria la invitació a beure la sang. La prohibició de menjar - beure-la seria el mateix- la prescriu el llibre del Levític (17,10-16) i en dona l'argument: "La vida de tot ésser vivent està en la sang" (v.14). En la sang, per un jueu, residia el nucli íntim, personal i intransferible del jo. Menjar o beure sang podia produir en la persona un conflicte d'identitats, fins el punt de no saber qui és qui. Però precisament va per aquí el pretén comunicar el text. Cal que entre el creient i Jesús es produeixi una barreja d'identitats, de tal manera que la vida del creient sigui regida pel jo de Jesús i no pel jo del creient.

L'impacte de les expressions vol respondre a la tendència de determinats grups de rebutjar la participació en l'eucaristia. Sabem de la seva existència per la carta d'Ignasi, bisbe de Síria, a l'església d'Esmirna -escrit proper en el temps al quar evangeli- que parla del qui "s'aparten de l'eucaristia i de la pregària, perquè no accepten que l'eucaristia és la carn del nostre Salvador" ().

En el text que comentem s'hi troba l'expressió "Jo sóc", freqüent i característica de l'evangeli de Joan conferida a la persona de Jesús. Jo sóc la llum del món (8,12), la porta (10, 7), el bon pastor (10,11), la resurrecció i la vida (11,26), camí veritat i vida (14,6), el cep veritable (15,1). Hi ha acord general en admetre que l'ús del "jo sóc" remet a l'Antic Testament, concretament a Ex 3,14 on l'expressió apareix relacionada amb el nom de Jahvè, però la proximitat és més clara en el profeta Isaïes on es diu: "Jo sóc el Senyor i no n'hi ha cap altre" (Is 41,4; 43,13; 46,4). La intenció del redactor és mostrar que les obres que fa Jesús són la continuació de les grans obres de Déu realitzades en el poble d'Israel. Cal adonar-se, també, que abans del discurs del pa de vida (la lectura d'avui és un fragment del final) la gent es vol emportar Jesús per fer-lo rei i ell s'escapoleix (6,15). El "jo sóc" aplicat a Jesús indica que ell és més que un simple messies polític a la mida de satisfer les aspiracions independentistes del poble.

A "el pa que jo us donaré és la meva carn" segueix "per a la vida del món". Aquesta frase té el seu equivalent els sinòptics en les expressions "vessada per tothom" (Mc 14,24) i "entregat per vosaltres" (Lc 23,19). Si s'admet aquesta

correspondència, vol dir que el Jesús que es dona als creients és Jesús mort i ressuscitat, no només el Jesús, que pot caure simpàtic per les seves actuacions i la seva causa a favor dels pobres. A això també hi ajuda l'adjectiu viu, col·locat després de pa, Jesús viu no és altre que Jesús ressuscitat. Només Jesús, mort i ressuscitat, es fa present i es dona en l'eucaristia cristiana.

(Festivitat del cos i la sang del Senyor 29 de Juny de 2011)